

Ellers er der grund til at rose de visioner, mål-sætninger og pejlemærker, der er at finde i handlingsplanen. Der er meget fornuft og perspektiv i at få bortelimineret dødsulykker på vore arbejdspladser og få reduceret nedslidningen på arbejdsmarkedet og holde et skarpt øje med det arbejde, der er igangsat på dette område. Husk på, at næsten halvdelen af de skader, der registreres, er nedslidningsskader.

Alt for mange pådrager sig psykiske skader på jobbet – en farlig udvikling. Og derfor er der meget perspektiv i at sætte kraftigt ind på dette område.

Der er meget fornuft og perspektiv i at få styr på anvendelse af opløsningsmidler, tungmetaller, indeklimaet, støj osv.

Der er meget fornuft og perspektiv i at få en yderligere reduktion i antallet af de skader, som børn og unge pådrager sig, når de udfører erhvervsarbejde. Jeg ved godt, at den borgerlige opposition her i Folketinget ikke har den opfattelse. Det har jo de sidste dages debat om EF-børnedirektivet afsløret. Jeg er nu spændt på, om den negative holdning, man har i den lejr til børnenes arbejdsmiljø, også gælder de voksnes arbejdsmiljø, men det vil vi jo få afsløret i løbet af dagen.

En lang række brancher skal sættes under lup med det formål at nå planens målsætning. Alt i alt er der tale om en flot og et godt udspil fra arbejdsministeren.

Det er godt at have en plan, det er godt at have et mål, men det alene rækker ikke. Vi er nødt til at forholde os til, hvordan planen skal gennemføres i praksis, hvordan det praktiske arbejde skal gennemføres. Det rejser et centralt spørgsmål: Er værktøjet i orden? Rækker de virkemidler, vi har i dag, til planens gennemførelse? Når jeg vurderer dette, så må svaret være nej. Derfor hilser den socialdemokratiske gruppe med tilfredshed, at arbejdsministeren er parat til at sikre, at værktøjerne er i orden.

Se, det er jo næsten altid sådan, at når vi diskuterer arbejdsmiljø og analyserer, hvordan det går, laver planer osv., så fokuserer vi altid på det eksisterende, det etablerede system, den etablerede sikkerhedsorganisation. Vi overser oftest, at over halvdelen af danske lønmodtagere arbejder på små virksomheder, hvor der i langt de fleste tilfælde overhovedet ikke foregår forebyggende arbejde, hvor der er ikke er sikkerhedsrepræsentant osv. Antallet af arbejdsulykker på den type virksomheder er da også stærkt overrepræsenteret.

Sikkerhedsrepræsentanten skal uddannes bedre. Det er der et stærkt behov for. Og der er et stærkt behov for på de små arbejdspladser, hvor der ingen sikkerhedsrepræsentanter er, at få sat arbejdet i gang. Det kan ske ved, at der etableres konsulentordninger, tværgående sikkerhedsrepræsentanter eller arbejdsmiljøpatruljer, hvad ved jeg. Jeg vil ikke her lægge mig fast, men noget skal der ske.

Jeg vil anbefale arbejdsministeren, at man igangsætter de anbefalinger, som det såkaldte SIO-perspektivudvalg er kommet med. I den anledning er det dog vigtigt at vurdere disse anbefalinger hver for sig for at få konstateret, om det nu er den rigtige løsning, eller om anbefalingerne er et udtryk for laveste fællesnævner, fordi man skulle være enig.

Arbejdsministeren beskæftiger sig også med spørgsmålet om arbejdspladsvurderinger. Jeg er enig med arbejdsministeren i, at arbejdspladsvurderinger kan være et vigtigt værktøj og er et vigtigt værktøj i fremtidens arbejdsmiljøarbejde. Vi skal sikre, at alle arbejdspladser bliver vurderet, og at vurderingerne bliver fulgt op dér, hvor der er noget at følge op på. Det har arbejdsmarkedets parter efter min opfattelse et ansvar for sker. Her kan bl.a. branchesikkerhedsrådene spille en værdifuld rolle. Jeg er også sikker på, at vi kommer til at placere bedrifts-sundhedstjenesten, Arbejdstilsynet og måske andre kræfter centralt i dette arbejde.

Jeg vil også benytte lejligheden til at kvittere for den melding, som arbejdsministeren gav i forbindelse med handlingsplanens offentliggørelse, om, at Arbejdstilsynet skal styrkes. Det er der behov for. Jeg har også mærket mig, at arbejdsministeren holder fast ved Arbejdstilsynets ret og forpligtelse til at gribe ind, når noget er skævt eller går skævt.

Hvem har ansvaret for arbejdsmiljøet? Det kan der ikke herske nogen som helst tvivl om: Det har arbejdsgiveren – også det juridiske ansvar for, at reglerne overholdes. Spørgsmålet er, om det er nok.

Den, der udbyder, skal efter min opfattelse have et større ansvar end det, man har i dag. Mere og mere arbejde bliver udbudt, udliciteret, ofte med nogle regler om arbejds gange, materialekrav, arbejdsbeskrivelser og i særdeleshed tidsrammer, der lader fuldstændig hånt om arbejdsmiljølovens bestemmelser.

Det skal der ændres på. Det er ikke nok, at man i udbudsmaterialet skriver, at arbejdsmiljøreglerne skal overholdes. Hvor mange eksemp-